

Att stödja tvärvetenskapliga doktoranders frigörelser från disciplinära föreställningar

Eric Brandstedt
Lunds universitet, Sverige

Ambitiösa ideal om tvärvetenskap är välkänt svåra att omsätta i praktiken, delvis beroende på att de motarbetas av hur många universitet är strukturerade. Detta är ett problem för doktorander i tvärvetenskapliga projekt såväl som för deras handledare. Tvärvetenskapliga doktorander har precis de alla doktorander ett forskningsämne i vilket de förväntas utvecklas till självständiga forskare men också en förväntan om att de ska bredda sig och integrera perspektiv från andra ämnen. Det leder till en svår utmaning för såväl doktoranden som hans handledare: hur ska tiden räcka till? Det är svårt att förena rimliga krav och förväntningar på doktoranders självständighetsutveckling med att uppnå ambitiösa tvärvetenskapliga ideal. Hur kan detta hanteras utifrån perspektivet av handledaren som har mer monodisciplinär bakgrund än den som doktoranden förväntas få? Hur kan denne handledare stödja doktorandens utveckling till en självständig tvärvetenskaplig forskare? Denna text fokuserar på de monodisciplinära föreställningar som handledare till tvärvetenskapliga doktorander förmedlar och hur de kan begränsa doktorandernas möjligheter till att bli självständiga tvärvetenskapliga forskare. Ett ideal om en sorts frigörelse från vissa monodisciplinära föreställningar formuleras.

Nyckelord: självständighetsutveckling, frigörelseprocess, tvärvetenskap, socialisering

To support interdisciplinary doctoral students' emancipation from monodisciplinary preconceptions

Ambitious ideals about interdisciplinarity are notoriously difficult to put into practice, partly because they are counteracted by how many universities are organised. This is a problem for doctoral students in interdisciplinary projects as well as for their supervisors. Interdisciplinary doctoral students, like all doctoral students, have a research subject in which they are expected to develop into independent researchers, but also an expectation that they will broaden and integrate perspectives from other subjects. This leads to a difficult challenge for both the doctoral student and its supervisor: how should the time be enough? It is difficult to combine reasonable demands and expectations on doctoral students' independence development with achieving ambitious interdisciplinary ideals. How can this be handled from the perspective of the supervisor who has a more monodisciplinary background than the one the doctoral student is expected to get? How can this supervisor support the doctoral student's development into an independent interdisciplinary researcher? This article focuses on monodisciplinary preconceptions that supervisors of interdisciplinary doctoral students convey and how they can limit the doctoral students' opportunities to become independent interdisciplinary researchers. An ideal of a kind of emancipation from certain monodisciplinary ideas is formulated.

Keywords: Independence development, emancipation, interdisciplinarity, socialisation

*Författarkontakt: Eric Brandstedt, e-mail: eric.brandstedt@mrs.lu.se

Artiklar och reflektioner är kollegialt granskade. Övriga bidragstyper granskas av redaktionen. Se <https://hogreutbildning.se> ISSN 2000-7558

©2022 Eric Brandstedt. This is an Open Access article distributed under the terms of the Creative Commons Attribution 4.0 International License (<https://creativecommons.org/licenses/by/4.0/>), allowing third parties to share their work (copy, distribute, transmit) and to adapt it, under the condition that the authors are given credit, that the work is not used for commercial purposes, and that in the event of reuse or distribution, the terms of this license are made clear.

Citation: Brandstedt, E. (2022). «Att stödja tvärvetenskapliga doktoranders frigörelser från disciplinära föreställningar», *Högre utbildning*, 12(1), 5–12. <https://doi.org/10.23865/hu.v12.3655>

INTRODUKTION

Mitt forskningsämne var praktisk filosofi, ett monodisciplinärt ämne med en väletablerad akademisk identitet. Jag var dock anställd inom ett tvärvetenskapligt projekt som handlade om hållbarhetsfrågor, såsom klimatförändringarna och den minskande artmångfalden, och förväntades därmed integrera perspektiv från andra ämnestraditioner i min forskning och även samarbeta med doktorander från andra ämnen. Jämfört med mina dåvarande doktorandkollegor i filosofiämnet hade jag mindre tid till att läsa in mig på de filosofiska texter som präglade de kollegiala samtalen och seminarierna på filosofiska institutionen. Jag behövde använda min tid också till att läsa bland annat klimatvetenskap och hållbarhetsvetenskap, samt inte minst till att fundera över hur jag integrera dessa resultat i min filosofiska avhandling. Jag upplevde det som svårt att manövrera mellan olika doxor och som att jag befann mig i en oklar och stressig situation. Min dåvarande handledare var en utmärkt forskare inom sin disciplin, men saknade tyvärr insikt och förståelse kring det dilemma som jag stod inför och kunde inte ge mig det stöd jag då behövde.

Nu står jag på andra sidan som handledare till tvärvetenskapliga doktorander i mänskliga rättigheter och reflekterar över vad jag kan göra för att bättre stödja deras navigerande mellan monodisciplinära och tvärvetenskapliga förväntningar. Jag ska i denna text problematisera handledarens ansvar för den tvärvetenskapliga doktorandens självständighetsprocess och särskilt för den så kallade akademiska socialiseringen. Här finns en risk för såväl doktoranden som för tvärvetenskapens realisering: handledaren riskerar att pådyvla doktoranden begränsande monodisciplinära förväntningar som skapar stress och tar tid från en tvärvetenskaplig utblick. Här har handledaren till tvärvetenskapliga doktorander ett ansvar att hålla tillbaka en del av den monodisciplinära socialiseringen till förmån för tidskrävande tvärvetenskaplig integration.

Jag ska i vad som följer börja med att diskutera begreppet tvärvetenskap och särskilt dess betydelse i forskarutbildningen. Därefter ska jag diskutera en av de strukturer som motverkar ambitiösa ideal om tvärvetenskap, nämligen socialiseringsprocessen, alltså doktorandens tillgodogörande av de kunskaper, färdigheter och attityder som utmärker väletablerade akademiker. Här finns en risk, argumenterar jag, i att tvärvetenskapliga doktorander arbetar under särskilt tyngande dubbla förväntningar: att bli både generalist och specialist. Det kan leda till antingen stress och utbrändhet eller till att tvärvetenskapliga ideal misslyckas. I den avslutande sektionen argumenterar jag mot denna bakgrund att handledare till tvärvetenskapliga doktorander har ett ansvar att frigöra tid och tankeutrymme för doktorandens tvärvetenskapliga utveckling genom att låta viss monodisciplinär socialisering stå tillbaka.

BEGREPPET TVÄRVETENSKAP

Idén om att integrera vetenskapliga perspektiv kan sägas vara äldre än den om tydligt definierade disciplinära identiteter (Aristoteles arbetade så klart integrativt till exempel). Men även om det funnits tvärvetenskapliga satsningar sedan 1960-talet så slog begreppet och i vart fall termen "tvärvetenskap" igenom först på 1990-talet (Klein, 1990). Varje år därefter har den blivit alltmer betydelsefull för den akademiska forskningen. Forskningsfinansiärer ställer ofta det som krav och universiteten premierar det genom särskilda satsningar. Det finns tvärvetenskapliga centra vid alla stora universitet och alltfler doktorander utbildas i någon form av tvärvetenskaplig miljö. Samtidigt är tvärvetenskap ett omstritt och mångtydigt begrepp vilket vissa gånger fungerat som ett slagord för att signalera att något är nytt och samhällsrelevant.

Det finns inte en idé om tvärvetenskaplighet utan många. Begreppet har använts på vitt skilda sätt och det är svårt att finna en entydig betydelse. På ett abstrakt plan kan det kanske

sågas beteckna alla aktiviteter som ”juxtapose, apply, combine, synthesize, integrate or transcend parts of two or more disciplines” (Miller, 1982). Man bör skilja på ”interdisciplinarity” och ”multidisciplinarity”: där den första formen av tvärvetenskaplighet handlar om att integrera perspektiv (t.ex. teorier, data eller metoder) från olika discipliner medan den andra betecknar i någon mening yttligare samarbeten, till exempel att belysa en fråga utifrån flera perspektiv (se t.ex. Holbrook, 2013).

Jag är här intresserad av den ambitiösa formen av tvärvetenskap. Det är ett vetenskapsideal som präglade min egen doktorandutbildning och som är väsentligt också i den forskarutbildningsmiljö jag nu är verksam i som handledare. Den tvärvetenskapliga doktoranden har alltid sin hemvist i en viss disciplin eftersom alla disputerar i ett visst forskningsämne. Vissa gånger är forskningsämnet i sig tvärvetenskapligt, vilket är fallet med både hållbarhetsstudier och mänskliga rättigheter. Andra gånger är det mer traditionellt, som praktisk filosofi, nationalekonomi eller ekologi, men doktoranden förväntas integrera det med andra disciplinära perspektiv i sin avhandling eller på annat sätt under doktorandutbildningen. Vad som ska integreras, hur det ska gå till och med vilket syfte är frågor som har diskuterats utförligt kring begreppet tvärvetenskaplighet (O’Rourke et al., 2016), men som jag här lämnar därhän.

Den tvärvetenskapliga ambitionen kan upplevas som svår i sig (svår att förstå, tolka och omsätta i praktiken), men också svår att förena med ambitionen om att bli en självständig och mogen forskare inom ett specifikt forskningsämne. Så upplevde åtminstone jag det och det är en erfarenhet jag vet att jag delar med många andra nuvarande och tidigare tvärvetenskapliga doktorander. Då doktorander upplever sig sakna kunskap och förutsättningar för att *bli* tvärvetenskapliga forskare finns det en risk att de hemfaller till en mer traditionell monodisciplinär forskningsidentitet som befästs av universitetets struktur och är något som alla är bekanta med (Felt et al., 2013; Lindvig & Hillersdal, 2019). Den tvärvetenskapliga forskningens ambition om att bryta ny mark, förnya den akademiska forskningen och utmana en traditionell universitetsstruktur går då om intet. Så hur kan handledare inklusive handledarkollegium och ansvariga för forskarutbildning skapa bästa förutsättningarna för tvärvetenskapliga doktorander? Det är ett problem som är påtagligt på äldre universitet där tvärvetenskaplig forskning ofta motarbetas av organisationen jämfört med på de lärosäten där tvärvetenskaplighet gjorts till en del av identiteten och forskningsprofilen, men det har en vidare relevans.

STRUKTURER SOM MOTVERKAR TVÄRVETENSKAP

För att fördjupa analysen ska jag utgå ifrån ett begrepp som använts för att beskriva en av de viktigaste förutsättningarna för doktoranders självständighetsprocess, alltså vägen till att bli självständiga och mogna forskare. Begreppet är ”socialisering”, vilket kan definieras som “the process through which an individual learns the knowledge, skills, values, attitudes, habits of mind, and modes of thinking that are required to gain admission and acceptance into a particular organization or culture” (Gardner et al., 2012). Socialisering sammanfattar de praktiker och processer som avgör om doktorander (såväl monodisciplinära som tvärvetenskapliga) blir framgångsrika – i betydelsen etablerade, finansierade och anställda – seniora forskare eller (för att hårdra det) utbrända avhoppare. Att doktorera är att skriva en avhandling och klara av obligatoriska kurser, men också något mer abstrakt: att bli en akademiker och en forskare i ett specifikt forskningsämne. Om akademisk forskning vore som gamla tiders hantverk skulle disputationen vara gesällprovet som gav lärlingen rätt att vara verksam som filosof, ekonom, ekolog eller vad det nu än är.

Socialiseringsprocessen är alltid svår – den brukar beskrivas som en ”trång passage” (Weidman et al., 2001) – men den är än mer svårnavigerad och smal för tvärvetenskapliga doktorander (Boden et al., 2011; Brodin et al., 2016). Den tvärvetenskapliga doktoranden måste navigera mellan två ibland vitt skilda uppsättningar av normer, värden och ”doxor” (Brodin et al., 2016; Gardner et al., 2012). Det finns också generella hinder för tvärvetenskapliga samarbeten, så som språkbarriärer, skilda epistemiska antaganden och avsaknad av en gemensam förståelse av problemet. Att överkomma dessa är inte gjort i en handvändning. Enligt vissa vetenskapsteoretiker krävs en uttalad tvärvetenskaplig metod som syftar till att nå en samsyn mellan olika ämnen, följas, enligt andra behövs rent av ett nytt språk uppfinnas (Holbrook, 2013). För att bli en tvärvetenskaplig forskare måste doktoranden därför vara självgående, ansvarstagande och mogen (Gardner et al., 2012) och doktoranden kan tyvärr oftast inte förvänta sig stöd från seniora kollegor eller universitet i stort i denna process. Det finns oftast ingen mall för tvärvetenskaplig forskning (men se Repko et al., 2012 för ett undantag). Självständighetsprocessen är därmed svårare för den tvärvetenskapliga doktoranden.

Det kan också vara så att socialiseringsprocessen rent av motverkar ambitiös tvärvetenskaplighet. Eftersom handledaren till den tvärvetenskapliga doktoranden själv tillhör en viss disciplin – filosofi, ekonomi eller ekologi till exempel – så skolas doktoranden in i dess kultur snarare än det mer diffusa idealet om tvärvetenskaplighet. Gardner et al. (2014) visar att handledare till doktorander på tvärvetenskapliga program uppvisar ett lågt engagemang för tvärvetenskaplig socialisering. Ansvar läggs därmed på doktoranderna. Ibland kan handledare rent av aktivt motverka en tvärvetenskaplig integration genom att ifrågasätta dess relevans och betydelse för doktorandens projekt.

Det är viktigt att uppmärksamma att socialisering handlar om mycket mer än metod och teori. Det inbegriper en hel akademisk kultur: sätt att tala och föra sig på seminarium och konferenser, uppfattningar om vad som är relevanta argument och bevis, god skrivstil och presentationsteknik samt uppfattningar om vilka forskningsproblem som är viktiga och intressanta. Boden et al. (2011) beskriver discipliner som ”klaner” som legitimerar vissa metoder, forskningsfrågor och tillvägagångssätt, samtidigt som andra utesluts – ofta på ett starkt normerande sätt. Att bli en forskare av ett visst slag är att underkasta sig normer för hur forskare av ett visst slag gör saker och det finns sällan utrymme att ifrågasätta eller utmana dessa normer. Boden et al. (2011) noterar också att doktorander inte bara skolas in i en specifik disciplin utan också under universitetets struktur. Den hävdvunna arbetsdelningen som universitetets struktur i fakulteter och institutioner innebär traderas till varje ny forskare som en naturlig ordning. Det gör att socialiseringen av tvärvetenskapliga doktorander kan få motsatt resultat än det avsedda: existerande universitetsstrukturer befästs snarare än att brytas ner.

Den socialisering som trots allt sker på tvärvetenskapliga doktorandutbildningar – det rör sig till exempel om obligatoriska kurser, krav på att delta eller presentera på tvärvetenskapliga seminarium, att biträdande handledare eller att någon i betygskommittén tillhör ett annat ämne samt fikarumsdiskussioner med kollegor från andra ämnen – kan tyvärr istället få negativa konsekvenser för doktoranden. Det kan skapa motstridiga krav eller en överväldigande lista på saker att läsa, metoder att utveckla, samarbeten att ingå i, språk att tillgodogöra sig vilket leder till stressade doktorander. Det kan till exempel bero på att doktoranden har en huvudhandledare från en disciplin och en biträdande handledare från en annan disciplin och därför får delvis motstridiga råd. Det kan också bero på att handledaren och den monodisciplinära heminstitutionen förmedlar en förväntan om betydelsen av att bli en traditionell monodisciplinär forskare samtidigt som det tvärvetenskapliga projektet förväntar sig eller i alla fall

uppmuntrar doktoranden till att integrera nya perspektiv, vilket leder till tidspress och stress. Tvärvetenskapliga doktorander förväntas tillgodogöra sig en tvärvetenskaplig bredd utan att försaka disciplinärt djup (Boden et al., 2011), att bli både generalister och specialister (Brodin et al., 2016).

De lösningar på detta spänningsförhållande som diskuterats i litteraturen kan sammanfattas i två kategorier. Dels handlar det om att uppmärksamma de färdigheter som tvärvetenskapliga doktorander behöver för att lyckas, såsom flexibilitet, resiliens och riskbenägenhet (Gardner et al., 2012). Givet att många tvärvetenskapliga doktorandutbildningar nu har bristande stödstrukturer så kan det vara klokt att leta efter dessa egenskaper bland sökande till tvärvetenskapliga doktorandtjänster eftersom det är mer sannolikt att sådana kandidater klarar den svåra resan till tvärvetenskap (Boden et al., 2011). Den andra kategorin av lösningar handlar snarare om att reformera existerande universitetsstrukturer. Det kan vara att ändra på kursplaner, skapa nya karriärvägar eller att se till att belöningsstrukturer stödjer och inte straffar tvärvetenskaplighet. Gardner et al. (2012) argumenterar till exempel för betydelsen av obligatoriska tvärvetenskapliga doktorandkurser för att skapa ett sammanhang och en röd tråd. Generellt handlar det både om att skapa förutsättningar för och undanröja hinder för tvärvetenskapliga forskare (Müller & Kaltenbrunner, 2019).

ETT DILEMMA OCH HANDEDARENS ANSVAR

Ambitionen om tvärvetenskaplighet ställer såväl doktoranden som handledaren inför ett dilemma: *antingen* tar doktoranden sig an den ofta orimligt krävande uppgiften att bli både en monodisciplinär forskare och integrera perspektiv från andra ämnestraditioner *eller* blir en något mindre stressad monodisciplinär forskare men misslyckas (åtminstone delvis) med den ambitiösa tvärvetenskapliga integrationen. Om utfallet blir det senare är det förstås inte särskilt förvånande då ju så mycket talar mot ambitiös tvärvetenskaplighet, som vi sett (jfr. Felt et al., 2013; Lindvig & Hillersdal, 2019). Handledaren och doktoranden kan bara stämma upp i en parafaserad version av The Clashes hit: vi kämpade emot universitetssystemet och universitetssystemet vann.

Men jag tänker att det finns ett sätt att hantera situationen som inte diskuterats nog. Det syftar till att frigöra mer tid för doktoranden att ägna åt tvärvetenskaplig integration utan att därmed äventyra monodisciplinär förankring. För att en doktorand ska lyckas integrera perspektiv från andra ämnestraditionen krävs just tid: tid att läsa ny litteratur, delta på seminarier, prata med kollegor från andra ämnen och påbörja utforskande och djärva integrativa projekt av vilka många ska misslyckas. En doktorands arbetstid bör också vara mer eller mindre ett nollsummespel. Om mer tid tas i anspråk för tvärvetenskaplig integration så bör den inte läggas ovanpå tiden för monodisciplinär forskning och utveckling eftersom det kan leda till stress och utbrändhet. Däremot kan tid tas från vad vi skulle kunna kalla för monodisciplinär identitetsutveckling. Detta, att doktoranden delvis ska försaka utvecklingen inom sin hemdisciplin (alltså forskningsämne), kan låta som ett högt pris för den enskilda forskaren, men behöver inte så vara. Inget av det den tvärvetenskapliga doktoranden måste försaka behöver vara essentiellt för hans framtida karriär.

Lyckligtvis är discipliner ofta påpälsade med mer eller mindre icke-essentiella föreställningar och idéer om vad som behövs för att lyckas som forskare inom respektive fält. Det är här vi ska leta efter utrymme för tvärvetenskaplig integration. Som jag diskuterade ovan inbegriper doktoranders självständighetsprocesser mycket mer än metoder och teorier. Discipliner är sociala konstruktioner som vuxit fram på mer eller mindre godtyckliga sätt. Det har till exempel råkat

bli så att vissa forskningsfrågor anses vara relevanta och intressanta, men det hade kunnat vara andra. Det öppnar upp en möjlighet för att frigöra tid genom att kasta av en del av dessa paltor och fokusera på vad som är viktigt och som gör discipliner och forskningsfält till värdefulla verktyg, nämligen metoder och vissa centrala teorier. Därutöver bör tvärvetenskapliga doktorander uppmuntras att höja blicken och ta del av forskningsresultat från andra discipliner. Även om mina råd och tips så klart måste vara färgade av min monodisciplinära identitet är det också mitt ansvar som handledare att ge utrymme för andra disciplinära perspektiv.

Man skulle kunna se det som att tvärvetenskapliga doktoranders självständighetsprocess inbegriper en *frigörelseprocess* (se också Cherp, 2013) som syftar till att ge doktoranden möjlighet att frigöra sig från fixa idéer om vad en traditionell forskare inom valda forskningsämne ska göra. Syftet liknar förstås det för den vanliga självständighetsprocessen, alltså att doktoranden ska bli en självständig och självsäker forskare som kan kritiskt förhålla sig till sin ämnestradition. Detta är dock särskilt viktigt för den tvärvetenskapliga doktoranden eftersom hen är än mer beroende av kritisk distans till traditionen för att kunna göra något nytt och annorlunda. Den tvärvetenskapliga forskaren bör ägna mindre tid till hävdvunna föreställningar om vad som är relevanta forskningsproblem och acceptabla teorier inom sin hemdisciplin, eller i alla fall inte låta dessa sätta gränserna för forskningens riktning. Den tvärvetenskapliga doktorandens självständighetsprocess måste vägledas av större öppenhet inför att ställa nya frågor och att också låta bli att svara på frågor som monodisciplinära kollegor ställer.

En jämförelse skulle kunna göras med forskningskommunikation. Forskaren som vill informera allmänheten om sin forskning eller skapa en dialog med det omgivande samhället gör bäst i att presentera forskningen på ett annat sätt än när hen talar med kollegor på forskarseminariet. Abstrakta och svårtillgängliga akademiska teorier och resultat måste förenklas, konkretiseras och tillgängliggöras, vilket kan innebära att metodologiska överväganden utelämnas och att konsekvenserna av resultat dras ut. Det kan upplevas som att "göra våld" på ens akademiska integritet eller som att man förmedlar en inkorrekt bild av vad forskningen visar, men är nödvändiga kostnader för att bjuda in dem som saknar förförståelse och tid till att sätta sig in i forskningen på djupare nivå. En analogi till tvärvetenskaplig socialisering är att det också kan upplevas som något som gör våld på en monodisciplinär identitet och som att sätta sig för att bli en halvdan monodisciplinär forskare. Den tvärvetenskapliga doktoranden måste onekligen göra avkall på en viss disciplinär standard om hen inte ska bli sonderarbetad. Det kommer inte vara möjligt att sätta sig i alla de teorier, applikationer, data som monodisciplinära kollegor ägnar sig åt. Men forskningen behöver dock inte bli sämre för det, lika lite som forskningskommunikation är sämre än vetenskaplig kommunikation.

I den mån den tvärvetenskapliga doktoranden vill arbeta efter ett ambitiöst tvärvetenskapligt ideal så kan och bör hans handledare stödja en sådan frigörelseprocess. Det kan handla om att ifrågasätta disciplinära förgivettagande om vad som är "intressanta" forskningsproblem, forskningsfrågor och forskningsdesign. Det kan också handla om att uppmuntrade tala om vad som är "tillräckligt bra" och att lära ut betydelsen av att tacka nej samt vägledning rörande utveckling av generella färdigheter och karriärrådgivning. Men allt monodisciplinärt ska så klart inte kastas över bord, det måste vara en frigörelse från något och det måste finnas något att luta sig mot i den fortsatta karriären för den tvärvetenskapliga forskaren (Brodin & Avery, 2020). Mitt förslag är därför att den disciplinära identiteten bör förankras i metoder och teorier som verktyg för systematiskt kunskapsökande. Övriga föreställningar om vad som en god forskare gör inom en viss disciplin bör den tvärvetenskapliga doktoranden inte låta sig begränsas av. Då kan passagen till den tvärvetenskapliga forskningsidentiteten bli något mindre trång.

Avslutningsvis ska jag återvända till frågan om när och var detta är ett problem. Är det bara aktuellt på lärosäten som är organiserade med traditionella fakulteter och discipliner, och inte på mer tvärvetenskapliga lärosäten där handledare är lika tvärvetenskapliga som sina doktorander? Det ligger något i frågans riktning. Tvärvetenskaplig integration kan motarbetas eller främjas av hur forskningen organiseras och det är förmodligen enklare att bli en tvärvetenskaplig forskare i den senare typen av miljö. Men problemet tycks i någon mån relevant i alla de fall där doktorander förväntas integrera andra perspektiv än handledarens och forskningsämnet, vilket ju också inkluderar traditionella discipliner såsom praktisk filosofi, ekologi eller nationalekonomi. Även där finns en mångfald av perspektiv, teorier, metoder, doxor och så vidare, och handledaren har ett ansvar att se till att doktoranden inte får ett tunnelseende utan är öppen inför den pluralitet av tillvägagångssätt som är möjliga inom disciplinen. Det finns alltså ett mer generellt problem, men likväl är problemen större och mer pressande för tvärvetenskapliga doktorander eftersom de står inför mer uttalade motstridiga förväntningar. Därför har handledare till tvärvetenskapliga doktorander ett särskilt ansvar att främja en frigörelse från begränsande disciplinära föreställningar.

FÖRFATTARPRESANTATION

Eric Brandstedt är docent i praktisk filosofi och lektor i mänskliga rättigheter vid Lunds universitet. Hans forskning kretsar kring klimaträttsvisa och rättvisefrågor generellt samt metoder inom normativ politisk teori. Han är biträdande handledare till två tvärvetenskapliga doktorander.

REFERENSER

- Boden, D., Borrego, M. & Newswander, L. K. (2011). Student socialization in interdisciplinary doctoral education. *Higher Education*, 62(6), 741–755. <https://doi.org/10.1007/s10734-011-9415-1>
- Brodin, E., Lindén, J., Sonesson, A. & Lindberg-Sand, Å. (2016). *Forskarhandledning i teori och praktik*. Studentlitteratur AB.
- Brodin, E. M. & Avery, H. (2020). Cross-Disciplinary Collaboration and Scholarly Independence in Multidisciplinary Learning Environments at Doctoral Level and Beyond. *Minerva*, 58(3), 409–433. <https://doi.org/10.1007/s11024-020-09397-3>
- Cherp, A. (2013). *Supervising interdisciplinary PhDs: Serious fun or going nowhere?* Opublicerat kurspapper Forskarhandledning, Lunds universitet.
- Felt, U., Igelsböck, J., Schikowitz, A. & Völker, T. (2013). Growing into what? The (un-)disciplined socialisation of early stage researchers in transdisciplinary research. *Higher Education*, 65(4), 511–524. <https://doi.org/10.1007/s10734-012-9560-1>
- Gardner, S., Jansujwicz, J., Hutchins, K., Cline, B. & Levesque, V. (2012). Interdisciplinary Doctoral Student Socialization. *International Journal of Doctoral Studies*, 7(7), 377–394. <https://doi.org/10.28945/1743>
- Gardner, S., Jansujwicz, J. S., Hutchins, K., Cline, B. & Levesque, V. (2014). Socialization to interdisciplinarity: Faculty and student perspectives. *Higher Education*, 67(3), 255–271. <https://doi.org/10.1007/s10734-013-9648-2>
- Holbrook, J. B. (2013). What is interdisciplinary communication? Reflections on the very idea of disciplinary integration. *Synthese*, 190(11), 1865–1879. <https://doi.org/10.1007/s11229-012-0179-7>
- Klein, J. T. (1990). *Interdisciplinarity: History, theory, and practice*. Wayne State University Press.
- Lindvig, K. & Hillersdal, L. (2019). Strategically Unclear? Organising Interdisciplinarity in an Excellence Programme of Interdisciplinary Research in Denmark. *Minerva*, 57(1), 23–46. <https://doi.org/10.1007/s11024-018-9361-5>
- Miller, R. C. (1982). Varieties of interdisciplinary approaches in the social sciences: A 1981 overview. *Issues in Integrative Studies: An Occasional Publication of the Association for Integrative Studies*, 37(1), 1–37.

- Müller, R., & Kaltenbrunner, W. (2019). Re-disciplining Academic Careers? Interdisciplinary Practice and Career Development in a Swedish Environmental Sciences Research Center. *Minerva*, 57(4), 479–499. <https://doi.org/10.1007/s11024-019-09373-6>
- O'Rourke, M., Crowley, S. & Gonnerman, C. (2016). On the nature of cross-disciplinary integration: A philosophical framework. *Studies in History and Philosophy of Science Part C :Studies in History and Philosophy of Biological and Biomedical Sciences*, 56, 62–70. <https://doi.org/10.1016/j.shpsc.2015.10.003>
- Repko, A., Newell, W. & Szostak, R. (2012). *Case Studies in Interdisciplinary Research*. <https://doi.org/10.4135/9781483349541>
- Weidman, J. C., Twale, D. J. & Stein, E. L. (2001). *Socialization of Graduate and Professional Students in Higher Education: A Perilous Passage? ASHE-ERIC Higher Education Report, Volume 28, Number 3. Jossey-Bass Higher and Adult Education Series*. ERIC.